

Várjuk a hideget, de csak nem jön. Pedig már november van. Szasza barátom ennek ellenére türelmetlenül járja a Dunát. Szinte minden nap megpergeti szokott helyeit, de csak ritkán sikerül vámot szednie. Telihold után nem sokkal azonban izgatottan invitál egy folyami randevúra. Azt mondja, ma valahogy érzi a halat.

Várjuk a hideget, de csak nem jön. Pedig már november van. Szasza barátom ennek ellenére türelmetlenül járja a Dunát. Szinte minden nap megpergeti szokott helyeit, de csak ritkán sikerül vámot szednie. Telihold után nem sokkal azonban izgatottan invitál egy folyami randevúra. Azt mondja, ma valahogy érzi a halat.

Mire kiérek a ruganyra barátom már túlvan az első terepfelmérő dobásokon. A víz csodálatos. Az november eleji szokatlanul langyos estében akár rövid-ujjúra is vetkőzhetnénk. A tartósan alacsony vízállás és a tiszta víz jót ígér, de a folyó 12 fokos hőmérsékletét érezve és a feltűnően sok apróhal mozgását látva nem vagyok túl bizakodó. Nemúgy társam, aki két nappal korábban már sikerrel járt egy másik kövezésen és wobblerral zsákmányolt két szebb süllőt. Igaz, csak azokat a koraőszi másfeles fazonokat. Azért én őszintén irigyeltem érte, hiszen a nyárral lassan elmúlt a felszíni, partközeli éjszakai süllők becserkészésének ideje, és azóta csak a csukák kényeztetnek. Az igazi hidegeket idéző ezüstös sárkányokból idén ősszel még egyet sem tudtam horogra csalni.

Egy a tavalyi kapitális szépségek közül

Várjuk, hogy beálljon a sötét, csöndben vagyunk, de mégsem bírunk magunkkal, ezért én a védett oldal távolabbi mélységeit kérdezzetem süllyedő és mélyen járó wobblerekkel, gumikkal, villantókkal, de választ nem kapok. Szasza ez alatt a ráfolyást próbálgatja, hátha már megéhezett a közelben valaki. Minden hiába. A folyó bármilyen szép is ma, mint oly sokszor most is magába rejti kincseit. Leülünk, és suttogva beszélgetünk egy negyedórát, majd folytatjuk a kő körüli víz átfésülését. Tíz-tizenöt percenként szüneteket tartunk a hajigálásban esélyt adva a páncélosoknak, hogy mit sem sejtve a kő láb akadóihoz lopózzanak. Telik-múlik az idő. Kitartóan pergetünk mind a ketten. A Nap már rég lement, teljes a sötétség, de a hidegnek még nyoma sincs. Akár egy nyári estén, gondolom magamban. Ha egy órán belül sincs kapásunk, felesleges tovább maradnunk, legalábbis a

halak miatt. Egyre nehezebben bírom idegekkel a lassú, koncentrált csalivezetést. Fogy a türelem. Minden mozdulatnál várom a régen érzett koppanást, de az nem érkezik. Elfáradok, újra pihenek. Mostanra csak a barátom által felkínált Tokaji Muskotály marasztal. Hímesudvar olvasom az üveg címkéjén. Jót kortyolok az üvegből, hagyom, hogy a sötétben az ízek és illatok varázsa egy pillanatra a Tisza hegyei közé repítsen. Nézem a Hold hímes udvarát, élvezem a langyos éjszakát. Szasza rendületlenül tekeri a masinát. Kicsit elszégyellem lustaságomat és a spicc sekélyebb részeihez osonok, hátha csendben megbújva látok egy-két jelet, ami hitet adhat a további vadászathoz. Álldogálok, hallgatózom. Balra tőlem, messzebb Szasza wobblerje surran. Jókora nagycsőrű Rapala. Toccsan is a felszín, ahogy behullik a dobás végén. A víz felé fordulok újra és próbálok a monoton csörgedezésből valami rablásfélét kiolvasni. Hirtelen zaj jön mögülem! Társam felől. Olyan szokatlan zaj, amelyet mi csak indokkal ejtünk a dunai éjszakában. Szaszának erős lehet ezen indoka, mert a kövek zörgése mellett hallom az édes muzsikát, fékjének hangos zizegését is. Csörtetek felé sietve.

Na, mi az? Kérdezem, de a válasz a lámpa fényében rajzolódik ki. A fék sírása mellé mennyei látványként karikába hajlik a bot.

Ez nagy lesz! nyöszörgi barátom izgalomtól elhaló hangon, aztán hozzáteszi,

Ha kijön!

Én is fejlámpámmal keresem a halat, de még nem látom sehol.

Hol van? kérdezem.

Nem tudom, de beszaladt vagy húszméternyire! Baromi erős, de szerintem süllő, mert érzem, ahogy rázza magát!

Ne bízd el magad! Meleg még a víz! Ilyenkor a kisebbek is nagyon erősek! ugratom társamat, de nem vevő a poénra. Inkább a fárasztásra összpontosít és egyre nyugodtabban erőlteti közelebb halát. 3-4 perc is eltelik mire végre felvillan a test a lámpa fényében. Mindketten elnémulunk. Szasza torkát az izgalom,

enyémet az irigység szorongatja. Hétkiló felettire saccozom, de hangosan csak annyit mondok,

Ne erőltesd! Most már ki kell jönnie! Mindjárt elfárad! Végre lesz egy ötös süllőd!

Barátom is tudja, ez jóval nagyobb, csak idegesíteni akarom, de nem oldódik feszültsége. Üveges tekintettel csak a halra koncentrálok. Közel a győzelem. A kellő pillanatban a kövezés egy kiszögellése mögé szorítja a hatalmas tüskés szörnyet, így már nem menekülhet. A nyakát nem éri át, ezért két kéz kell a kiemeléshez. Gyorsan biztonságos zónába fekteti a halat. Én örülök és gratulálok neki, de barátom ül és szólni sem tud. Süllője mozdulatlanul piheg a sáros bazaltokon. Hirtelen nem is tudom, melyikük készült el jobban az erejével. Tényleg ritkaság, hogy ilyen harcias sárkánnyal akadunk össze.

A mérleg és a mérce nem hazudik. 80 cm-es hossz, 49-es körméret, 7 kg-os testtömeg.

Rossz ez a mérleg! Kocogtatom meg tréfásan a műszert. Barátom végre már nevetni is tud.

Húzd meg! Az első idej sárkányra!

Nyújtom felé a maradék tokajit, és az eszem közben azon jár, hogy az ördögbe fogom ezt a fogást túlszárnyalni.

Az első sárkány

Írta: Administrator

2011. december 07. szerda, 19:14 - Módosítás: 2012. január 17. kedd, 10:12

Szebb idénykezdést álmodni sem lehetne

Az első sárkány

Írta: Administrator

2011. december 07. szerda, 19:14 - Módosítás: 2012. január 17. kedd, 10:12

Szasza és a süllő